

Audiowstęp do spektaklu „Wegetarianka”

Tekst: Agnieszka Judycka-Cappuccino

Konsultacja: Dawid Górny

Opis spektaklu

„Wegetarianka” to spektakl na podstawie powieści o tym samym tytule autorstwa południowokoreańskiej pisarki Han Kang. Autorka jest laureatką Literackiej Nagrody Nobla. Za powieść „Wegetarianka” otrzymała również międzynarodową nagrodę Bukera.

W spektaklu obecne są: sceny nagości, gwałtu, opisy przemocy wobec zwierząt, motywy związane z samobójstwem i zaburzeniami odżywiania. Spektakl rekomendowany dla widzów dorosłych. Z powodów technicznych w trakcie spektaklu „Wegetarianka” w teatrze nie działa pętla indukcyjna.

Spektakl składa się z trzech części o tytułach: Obiad, Plamka mongolska i Fotosynteza. Pomiędzy każdą z części jest krótka przerwa służąca zmianie dekoracji. Na scenie zapada półmrok. Wchodzą osoby z obsługi technicznej. Są ubrane na czarno. Wynoszą i wnoszą różne elementy scenografii. Główna bohaterka historii to Jonk He. Grają ją trzy aktorki w różnym wieku i jedna tancerka. Na potrzeby audiodeskrypcji nazywamy je w kolejności wiekowej Jonk He jeden, dwa, trzy i cztery. To różne wcielenia tej samej bohaterki. Każde z nich ukazuje Jonk He na innym etapie doświadczeń i z innej perspektywy emocjonalnej. Nie wszystkie Jonk He pojawiają się w każdej części spektaklu, ale czasami na scenie jest więcej niż jedna.

W pierwszej części spektaklu spotykamy dwa małżeństwa. To w kolejności wiekowej Prezes jeden i Pani Prezes jeden oraz Prezes dwa i Pani Prezes dwa. To cztery odrębne postaci. Podczas jednego z monologów Jonk He na ekranie pojawiają się napisy po koreańsku. Koreańskie litery składają się z kresek i kółek. Znaki nie stoją w linii. Są połączone ze sobą w kwadratowe bloki sylabowe. Pismo to wygląda bardzo geometrycznie. W trakcie spektaklu na ekranie wyświetlane są projekcje z kamery zawieszonej nad sceną oraz przygotowane wcześniej nagrania wideo ze szpitala i pracowni Szwagra.

Scenografia

Przestrzeń sceniczna i elementy scenografii

Scena szeroka, wysoka i głęboka na dziesięć metrów. Gładka dwukolorowa podłoga. W połowie sceny kolor różowy stopniowo przechodzi w jasnożółty. W głębi wielki biały ekran. Wypełnia całe tło. W ostatniej części spektaklu jest podniesiony do góry. Ukazuje się wtedy tył sceny. Wszystkie ściany są czarne. Na różnych wysokościach opuszczone poziome rurki z reflektorami, czyli tak zwane sztankiety. Na koniec spektaklu z tyłu sceny jest opuszczony wielki czarny ekran. Z przodu sceny po lewej biała metalowa wanna na czterech kółkach. Jest odrapana. Stoi bokiem do nas. W niej po lewej wysoka na dwa metry srebrna rurka prysznicowa zakończona okrągłą deszczownicą. Na tej samej wysokości okrągła obręcz z przezroczystą zasłoną prysznicową rozciągniętą do połowy wanny. Metr za wanną płaski telewizor na wysokim czarnym statywie. Na środku sceny stoi kilka niskich ścianek z dykty. Są połączone ze sobą pod kątem prostym w zarys niewielkiego kwadratowego pomieszczenia. Wszystkie ścianki są pomalowane na czerwono-niebiesko w geometryczne wzory. To część domu Jonk He, a potem wnętrze restauracji. Wewnątrz pomieszczenia na bocznych ściankach przymocowane po dwa kwadratowe siedziska z dykty. Jeszcze jedno siedzisko na wprost widowni. Po prawej stronie sceny wysoka na dwa metry biała lodówka. Jest wypełniona po brzegi wielkimi kawałkami surowego mięsa. Są zapakowane w przezroczystą folię.

Podest i tylna część sceny

W głębi wzdłuż całego ekranu znajduje się podest w kształcie łuku z ramionami skierowanymi do góry. Ma szerokość czterech metrów. Po lewej i po prawej stronie wysoki na trzy metry. Na środku schodzi stromo do podłogi. Tu wchodzi na niego aktorzy. Oba jego zbocza są pokryte czarną zaschniętą ziemią. Gdzieś wystają z niej suche gałęzie. Podest jest przecięty w połowie długości. Dzięki temu jego zbocza można rozsuwać i ustawiać w innych pozycjach. Na środku przed podestem srebrne metalowe łóżko szpitalne na kółkach. Stoi bokiem do nas. Na nim biała poduszka i kołdra. W nogach złożony na pół, zielony koc w geometryczny wzór.

Kurtyna Wyspiańskiego

W drugiej części spektaklu w jednej trzeciej głębokości sceny jest opuszczona Kurtyna projektu Wyspiańskiego. Przed nią pozostaje pas sceny o głębokości trzech metrów. Kurtyna Wyspiańskiego to wielki, sztywny obraz. Wypełnia całe tło. Na kurtynie po lewej kobieta ubrana w biało-granatową szatę. Rozdziera długie ciemne zasłony. Zza nich wylania się las. Wylatują stamtąd półnagie postaci w wielobarwnych szatach. Unoszą się w powietrzu. Poniżej zakole Wisły z zarysem Wawelu. Z wody wynurzają się nagie kobiety. Na kurtynie jest namalowane szerokie żółte obramowanie z motywami kwiatnymi i herbami Krakowa. Kilka postaci z obu części obrazu przekracza obramowanie, jakby chciały zejść na prawdziwą scenę Teatru Słowackiego. Wyspiański zatytułował obraz „Z moich fantazji”.

Rekwizyty

Wielka żółta siatka z dużymi oczkami wypełniona ziemniakami. W niej dwie metalowe miski i nóż. Kwadratowy drewniany stolik. Prostokątna bambusowa taca na nóżkach. Na niej szare prostokątne talerzyki z wielokolorowym jedzeniem. Białe i czarne porcelanowe miseczki. Bambusowe pałeczki do jedzenia. Czerwona szminka. Niewielka buteleczka z przezroczystego szkła. Biała plastikowa reklamówka z jabłkami i gruszkami. Sztuczny szary gołąb naturalnych rozmiarów. Ma rozłożone szeroko skrzydła. Jest zakrwawiony. Zwinięty w rulon scenariusz spektaklu. Trzy białe metalowe wanny na kółkach. Białe metalowe krzesło. Trzy duże czarne donice. Dwumetrowy ścięty pień drzewa o dwóch konarach. Mały biały spryskiwacz do kwiatków.

Opis postaci i kostiumów

Wprowadzenie do opisu postaci

Aktorzy w kolejności alfabetycznej: Dominika Bednarczyk, Lidia Bogaczówna, Oliwia Durczak, Karolina Kazon, Natalia Strzelecka, Alina Szczegielniak, Marcin Kalisz, Karol Kubasiewicz, Paweł Smagała, Jerzy Światło, Adam Wietrzyński, Tomasz Wysocki, Krzysztof Zarzecki.

Tancerze: Agata Jędrzejczak, Magdalena Malik, Natalia Gryczka i Marek Bula.

Zespół muzyczny: Rafał Mazur, Tomek Przetacznik, Kuba Nowak.

Większość aktorek nosi czarne peruki podkreślające azjatycki rys bohaterek. Włosy są proste z grzywką do brwi. Uczesane różnie w zależności od bohaterki, co opisujemy dalej. Wszystkie aktorki mają taki sam makijaż. Wzdłuż linii rzęs cienkie czarne kreski. Usta czerwone.

W spektaklu pojawia się dwóch bohaterów zbiorowych: performerzy i pacjenci szpitala psychiatrycznego. Są grani zarówno przez tancerzy, jak i aktorów. Performerzy to ośmioro postaci w obcisłych białych kombinezonach w abstrakcyjne niebiesko-czerwone smugi. Kombinezon ma obcisłą kominiarkę z niewielkimi otworami na oczy i usta. Zakrywa też dłonie i stopy. Jest zapinany z tyłu na zamek. Pacjentów szpitala psychiatrycznego jest kilkanaścioro. Są ubrani w niegdyś białe, znoszone, pożółkłe stroje. Stroje są różnorodne. Składają się ze szpitalnych i bieliźnianych elementów garderoby w starym stylu. Elementy te są zestawione ze sobą jakby przypadkowo. Koszulki bez rękawów, koszulki na guziki, halki, gorsety, spódniczki, krótkie spodenki, kalesony, szelki, podwiązki. Bandaże na głowach i kolanach, luźne kurtki przypominające kaftany bezpieczeństwa. Na dłoniach bawełniane rękawiczki bez palców. Na stopach ciemne sznurowane półbuty.

W pierwszej części spektaklu główna bohaterka pojawia się w dwóch wcieleniach: Jonk He trzy i Jonk He cztery. Jonk He cztery - jest najstarsza.

Dominika Bednarczyk

Jako Jonk He cztery, ma około pięćdziesiąt lat. Wysoka, o umiarkowanej budowie, pełne piersi. Proste czarne włosy do połowy szyi i grzywkę. Półprzezroczysta biała tunika z długimi rękawami. Sięga do połowy uda. Jest rozcięta z przodu i zawiązana na kilka troczków z tego samego materiału. Pod tuniką nagie piersi i cieliste majtki. Na stopach białe skarpetki nad kostkę. Jonk He cztery zakłada na tunikę tradycyjny koreański strój kobiecy - hanbok. Jest uszyty z jedwabiu, lśniącego nieco sztywnego materiału. Hanbok składa się z prostej, krótkiej bluzki z długimi rękawami i obszernej spódnicy sięgającej podłogi. Spódnica zaczyna się pod piersiami, co sprawia wrażenie podniesionej talii. Bluzka Jonk He cztery jest czerwona w białe kwiaty i zawiązana z przodu na niebieską wstążkę. Spódnica czarna w złote i fioletowe kwiaty.

Alina Szczegielniak

Jako Jonk He trzy ma około trzydzieści pięć lat. Wysoka, szczupła, pełne piersi. Mają takie same peruki i strój. Proste czarne włosy do połowy szyi i grzywkę.

Półprzezroczysta biała tunika z długimi rękawami. Sięga do połowy uda. Jest rozcięta z przodu i zawiązana. Jonk He trzy przez cały spektakl ma na sobie tunikę.

Oliwia Durczak

Jako Jonk He jeden. Jest najmłodsza. Pojawia się w drugiej części spektaklu. Ma około dwadzieścia lat. Szczupła, niska szatynka z włosami zaplecionymi w warkocz dookoła głowy. Nosi obcisły biały kombinezon performerki w abstrakcyjne niebiesko-czerwone smugi.

Ta sama aktorka gra w pierwszej części spektaklu Panią prezes jeden, czyli żonę Prezesa jeden. Nosi perukę, czarne włosy z grzywką zaplecione w długi warkocz na plecach. Warkocz ozdobiony czerwoną wstążką i niewielkimi kolorowymi kwiatkami. Nosi kobiecy hanbok. Czerwoną bluzkę i czarną spódnicę w złote kwiaty.

Agata Jędrzejczak

Jako Jonk He dwa pojawia się w ostatniej części spektaklu. Ma około trzydzieści lat. Wysoka, szczupła blondynka z niewielkimi piersiami. Ma proste włosy do pasa. Są rozpuszczone. Nosi ten sam kostium co Jonk He trzy i cztery, czyli przezroczystą białą tunikę. Pod nią nagie piersi i cieliste majtki. Na kolanach białe nakolanniki. Czarne sznurowane półbuty.

Marcin Kalisz

Jako Czonk, ma około czterdzieści pięć lat. Dobrze zbudowany wysoki brunet z krótkimi włosami. Ma na sobie biały bawełniany podkoszulek bez rękawów i białe bawełniane bokserki. Jest boso. Potem zakłada poszarzałą białą koszulę, jasnobrązowe garniturowe spodnie i czarne sznurowane półbuty.

Natalia Strzelecka

Jako matka, ma około pięćdziesiąt lat. Wysoka, szczupła. Nosi czarną perukę z włosami do połowy szyi i grzywką. Miękki, biały kapelusz z niewielkim rondem. Luźny strój. Koszula w pomarańczowo-różowy geometryczny wzór z małych kółek. Ciemnoczerwony sweter zapięty na trzy duże złote guziki. Gruby szary płaszcz do kolan założony na lewą stronę. Jest rozpięty. Szerokie pomarańczowe spodnie do kostek. Na stopach białe skarpetki i białe gumowe klapki w czerwone kwiatki.

Tomasz Wysocki

Jako Ojciec, około sześćdziesiąt lat. Wysoki, szczupły i łysy. Ma siwiejący zarost. Nosi szary garnitur, białą koszulę w pomarańczowo zielone kwiaty i ciemnoczerwony krawat w geometryczny wzór. Na stopach czarne sznurowane półbuty.

Karolina Kazon

Jako In He, siostra Jonk He. Na potrzeby audiodeskrypcji będziemy ją nazywać Siostrą. Około czterdzieści lat. Wysoka, umiarkowanej budowy. Nosi czarną perukę z włosami za ramiona i grzywką. W pierwszej części spektaklu biała bluzka w fioletowo-czerwone kwiaty. Prosta ciemnoczerwona spódnica do połowy łydki. Ciemnoczerwone półbuty zapinane na paseczek. W trzeciej części ubrana na jasnobrązowo w sweter, rozpięty płaszcz do kolan i proste spodnie. Na stopach brązowe sznurowane półbuty sportowe, czyli snikersy.

Krzysztof Zarzecki

Jako Szwagier, mąż In He. Około czterdzieści pięć lat. Wysoki, dobrze zbudowany brunet z krótkimi kręconymi włosami. Ma na sobie szeroką granatową kurtkę do pasa, biały tiszert i szerokie ciemnoszare spodnie założone na lewą stronę. Na stopach czarne snikersy. W drugiej części spektaklu zamiast białego tiszertu - czarny.

Jerzy Światłon

Jako Prezes dwa, około sześćdziesiąt pięć lat. Niski, szczupły brunet z zarostem. Proste włosy do połowy szyi zaczesane do tyłu. Nosi okulary korekcyjne w czarnych oprawkach. Bluza Prezesa dwa jest biało-czerwona a spodnie granatowe.

Adam Wietrzyński

Jako Prezes jeden, około trzydzieści lat. Wysoki, szczupły brunet z bardzo krótkimi włosami. Obaj mają na sobie jedwabny męski hanbok. Składa się z prostej, luźnej bluzy do bioder i prostych, szerokich spodni do kostek. Bluza jest zawiązywana z przodu na wstążkę. Bluza Prezesa jeden jest biało-niebieska, a spodnie ciemnoczerwone.

W drugiej części spektaklu gra też In He, czyli Siostrę. Nosi wtedy obcisły biały kombinezon performerera w abstrakcyjne niebiesko-czerwone smugi.

Lidia Bogaczówna

Jako pani Prezes dwa, żona Prezesa dwa. Ma około sześćdziesiąt pięć lat. Niska i szczupła. Nosi perukę, czarne włosy z grzywką zaplecione w długi warkocz na plecach. Warkocz ozdobiony czerwoną wstążką i niewielkimi kolorowymi kwiatkami. Nosi kobiecy hanbok. Czerwoną bluzkę i czarną spódnicę w złote kwiaty.

Karol Kubasiewicz

Jako kelner, około trzydzieści lat. Wysoki i szczupły. Nosi czarną perukę z krótkimi włosami. Prosta czarna koszula z krótkim rękawem i pionowym kołnierzykiem, czyli tak zwaną stójką. Wokół kołnierzyka i rękawów pasek czerwonego materiału w białe kwiaty. Czarne spodnie do kostek. Czarne sznurowane buty lakierki.

Ten sam aktor w ostatniej części spektaklu gra Lekarza. Ma wtedy na sobie białe pończotki podkoszulek bez rękawów, białe pończotki płaszcz do połowy łydki przypominający fartuch lekarski. Czarne spodnie i czarne sznurowane półbuty.

Paweł Smagała

Jako Dżej, około czterdzieści pięć lat. Wysoki, dobrze zbudowany brunet z prostymi włosami do połowy szyi i zarostem. Ma na sobie obcisły biały kombinezon performerera w abstrakcyjne niebiesko-czerwone smugi.

Magdalena Malik (tancerka)

Jako Hi Dżu, jedna z pacjentek szpitala psychiatrycznego. Ma około trzydzieści lat. Niska, szczupła blondynka z włosami zaplecionymi w warkocz wokół głowy. Nosi białą halkę na ramiączkach. Halka sięga do połowy uda. Na to czarna spódniczka tej samej długości. Składa się z kilku warstw sztywnego półprzezroczystego materiału, czyli tiulu. Na stopach białe skarpetki nad kostkę i brązowe sznurowane półbuty.

Rafał Mazur (muzyk)

Około sześćdziesięcioletni siwy mężczyzna z długą brodą. Ubrany na czarno w tiszert i spodnie. Nosi okulary korekcyjne w czarnych oprawkach. Gra na gitarze basowej oraz na dwóch tradycyjnych koreańskich instrumentach: komungo i soribuku. Komungo ma cienki prostokątny korpus długości około półtora metra. Jest wykonany z drewna. Leży na płasko na statywie na wysokości kolan muzyka. Wzdłuż korpusu na górze rozciągniętych jest sześć strun. Podczas gry lewa ręka przyciska struny a prawa uderza w nie bambusową pałeczką. Soribuk to bęben. Ma okrągłą drewnianą obręcz

o średnicy około czterdziestu centymetrów. Po jednej stronie na obręcz naciągnięta jest skóra, czyli membrana. Podczas gry bęben jest trzymany w pionie w dłoni. Muzyk uderza w membranę ręką lub drewnianą pałeczką.

Tomek Przetacznik (muzyk)

Około czterdziestoletni brunet z zarostem. Długie włosy zebrane w kucyk. Gra na gitarze elektrycznej.

Kuba Nowak (muzyk)

Około trzydziestoletni brunet z zarostem. Gra na perkusji i instrumentach perkusyjnych. Muzycy zajmują pierwszą lożę po prawej od sceny. Loże z zewnątrz są z jasnego gipsu bogato zdobionego motywami kwiatowymi i złoceniami. W środku są wyłożone czerwonym materiałem.